

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **Š.**, s miestom podnikania L., zastúpený Mgr. J. M., advokátom v L., proti žalovanej : **J. Š.**, bývajúca v L., zastúpená JUDr. L. K., advokátom v L., **o zaplatenie 521,35 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 10 C 49/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. mája 2011 sp.zn. 13 Co 37/2011

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v sume 42,27 €, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia, do 3 dní, do rúk alebo na účet Mgr. J. M..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 12. novembra 2010 č.k. 10 C 49/2010-114 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 521,35 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 521,35 € od 12.2.2010 do zaplatenia všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Uložil taktiež žalovanej zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 367,30 € na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. J. M.. Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe dohody uzavretej medzi žalobcom a žalovanou ústnou formou bol tovar – plynový ohrievač továrenskej značky Q. dodaný žalovanej dňa 29.5.2009 a uvedený do prevádzky žalovanej v rámci podnikateľskej činnosti žalobcu za účelom jeho užívania žalovanou v domácnosti, pričom žalobca vykonal demontáž plynového ohrievača, ktorý bol kúpený žalovanou v roku 2004, teda na strane žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť kúpnu cenu za dodaný tovar vrátane ceny za vykonanie montáže a demontáže plynového ohrievača, a to s odkazom na spotrebiteľskú kúpnu zmluvu a zmluvu o dielo uzavretú medzi účastníkmi. Tvrdenie žalovanej, že jej nevznikla povinnosť zaplatiť cenu za dodaný tovar a montáž z titulu, že išlo o výmenu plynového ohrievača

továrenskej značky Q., ktorý zakúpila u žalobcu v roku 2004, ktorý mal neodstrániteľné vady a to v rámci uplynutia 7-ročnej záručnej doby, pokladal súd za právne irelevantné z titulu, že mal preukázané, že žalovaná nesplnila záručné podmienky, na základe ktorých by vzniklo právo žalovanej na bezplatnú výmenu vadnej veci tovaru značky Q. predanú žalobcom a uvedenú do prevádzky dňa 16.7.2004 za bezvadnú v rámci plynutia 7-ročnej záručnej doby. Žalovaná si neuplatnila právo zo zodpovednosti za vady (neuplatnila si požiadavku o bezplatnú záručnú opravu) a to predložením originálu záručného listu u servisného technika s platným oprávnením vydaným dovozcom firmou Q. v zmysle bodu 3. záručných podmienok. Skutočnosť, že žalobca nevystavil záručný list týkajúci sa plynového ohrievača továrenskej značky Q., ktorý kúpila žalovaná v roku 2004 v prevádzke u žalobcu, nebola v konaní preukázaná a to prihliadnuc na správanie sa samotnej žalovanej, ktorá od júla roku 2004 nepožiadala žalobcu o vystavenie záručného listu v zmysle ustanovenia § 620 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Ak by žalobca podľa tvrdenia žalovanej nevystavil pri kúpe plynového ohrievača továrenskej značky Q. dňa 16.7.2004 záručný list, na základe ktorého mal predávajúci poskytnúť 7-ročnú záruku za plynový ohrievač žalovanej presahujúcu rozsah záruky ustanovenej Občianskym zákonníkom, potom i v danom prípade by žalobca zodpovedal za vady predanej veci jedine v rámci plynutia záručnej doby 24 mesiacov, pretože predávajúceho nemožno nútiť žiadnym spôsobom na poskytnutie záruky presahujúcej rozsah záruky ustanovenej v Občianskom zákonníku. Keďže žalobca v pozícii predávajúceho zodpovedal za vady predanej veci plynového ohrievača továrenskej značky Q. počas zákonnej 24 mesačnej doby, preto v danom prípade dňa 29.5.2009 jednoznačne nedošlo k výmene vadnej veci v zmysle ustanovenia § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka za bezvadnú u žalovanej. Keďže žalovaná doposiaľ nezaplatila žalobcovi kúpnu cenu za plynový ohrievač vrátane ceny za dielo vo výške 521,35 €, pričom súd zistil, že faktúra č. X. vystavená žalobcom dňa 14.10.2009 nebola doručená žalovanej pred začatím konania, teda do omeškania s plnením peňažného záväzku sa žalovaná dostala dňom nasledujúcim po doručení návrhu na začatie konania, ktorý bol žalovanej doručený dňa 11.2.2010. Preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 521,35 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 12.2.2010 do zaplatenia.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 3. mája 2011 č.k. 13 Co 37/2011-148 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a uložil žalovanej nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 42,27 € na účet právneho zástupcu Mgr. J. M..

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Nadôvažok uviedol, že z odvolania žalovanej je zrejmé, že táto prenáša dôkazné bremeno svojho dôkazného tvrdenia na žalobcu a stav, že žalobca nepreukázal skutočnosti ňou popierané, považuje za nedostatok rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd ďalej uviedol, že je si vedomý, že v súčasnej dobe rezonujú v spoločnosti otázky podnikateľskej etiky, podnikateľskej korektnosti ako aj otázky zásad poveriteľného a obchodného styku a to najmä v súvislosti s úvermi a pôžičkami poskytovanými nebankovými subjektmi. Táto skutočnosť však nemôže viesť k zmene výkladu platného práva, že vždy a automaticky každé tvrdenia spotrebiteľa treba brať za preukázané a práve predajca alebo poskytovateľ služby by mal byť povinný preukazovať vyvrátiteľné domnienky. Vyvrátiteľné domnienky sú preto vyvrátiteľnými, že účastník, ktorý tvrdí, že určitá domnienka nenastala je povinný túto skutočnosť preukázať. Nie naopak. Pokiaľ ide o služby alebo predaj v obchode, tu platí vyvrátiteľná domnienka o tom, že dodávateľ služby alebo predajca poskytol zákazníkovi také bežné veci pri predaji, ako sú vystavenie faktúry, fakturovanie, vystavenie záručného listu. V predmetnom prípade preto nie je akceptovateľné a pre spor rozhodujúce tvrdenie žalovanej, že žalobca nepreukázal napríklad vystavenie záručného listu. V tejto súvislosti platí domnienka, že záručný list vystavený bol a žalovaná s podmienkami záruky bola oboznámená. Táto domnienka je vyvrátiteľná, pričom je práve na žalovanej, aby dôkazom tak urobila. Ak pri právnom úkone niečo zákon predpokladá, platí domnienka, že bolo splnené všetko, čo predpokladá zákon. Táto domnienka je však vyvrátiteľná a dokázať ju musí ten, kto tvrdí, že zákon naplnený nebol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. Namietala, že v predmetnej veci odvolací ale i prvostupňový súd neodôvodnili právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré mali pre rozhodnutie vo veci podstatný význam. Také skutočnosti, ktoré sa preukázali v procese dokazovania ako je neexistencia objednávky, hoci nešlo o predaj v obchode ale o dodávku zariadenia s následnou montážou, nesplnenie si povinnosti zo strany žalobcu, hoci mu tieto povinnosti práve pri tomto vzťahu predávajúci kupujúci, ktorý je podstatnou náležitosťou pri posudzovaní predmetného sporu vyplývali zo zákona, mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je vo všeobecnej rovine, vôbec však nie je o prejednávanej veci. Práve v tomto vzťahu predávajúci kupujúci, ktorý je podstatou spornej veci boli povinnosti

predávajúceho aj kupujúceho definované priamo v zákone a v prípade nesplnenia si povinnosti ktoréhokoľvek z nich mohla nastať škoda pre druhú stranu. Odvolací súd práve to neodôvodnil prečo svoje rozhodnutie vyniesol práve bez trvania na plnení si zákonom daných povinností predávajúceho, najmä neodôvodnil, prečo žalobca mohol konať v rozpore s ustanovením § 617 Občianskeho zákonníka, ale aj v rozpore s ustanovením § 4 ods. 8, § 18 ods. 1, 8 a 9 zákona o ochrane spotrebiteľa. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť rozhodnutia.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovanej je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 1. februára 2010, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Lučenec bola minimálna mzda podľa § 1 písm.a/ Nariadenia vlády č. 441/2009 Z.z. 307,70 € a jej trojnásobok predstavoval sumu 923,10 €. Suma 521,35 €, na zapltenie ktorej bola žalovaná v konaní zviazaná právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde a preto dovolanie žalovanej v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných

procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia (§ 242 ods. 1 O.s.p.), ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na spôsob jeho rozhodnutia a rozsah ním priznaného peňažného plnenia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 5 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalovaná namietala, že odvolací súd (ako i súd prvého stupňa) nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Po odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/2003).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A, str. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/2003-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/2003).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie primerane vysvetlil, jednak skutkovo – montáž plynového ohrievača (dňa 16.7.2004), uplatnenie si vady predmetného plynového ohrievača (dňa 31.3.2009 a 30.4.2010), nepredloženie originálu záručného listu týkajúceho sa predmetného plynového ohrievača žalovanou ani uplatnenia si práva zo zodpovednosti za vady v zmysle reklamačného poriadku, vykonanie demontáže plynového ohrievača namontovaného

žalobcom v roku 2004 dňa 29.5.2009 a vykonanie montáže nového plynového ohrievača vrátane spustenia, vystavenie faktúry č. 182/2009 žalobcom dňa 14.10.2009 na sumu 521,35 € a doručenie predmetnej faktúry dňa 11.2.2010 žalovanej cestou prvostupňového súdu. Súd prvého stupňa náležite odôvodnil aj právne posúdenie predmetnej veci, keď uviedol, že žalovaná si neuplatnila právo zo zodpovednosti za vady (neuplatnila si požiadavku o bezplatnú záručnú opravu) a to predložením originálu záručného listu servisného technika s platným oprávnením vydaným dovozcom firmou Q. v zmysle bodu 3. záručných podmienok podmieňujúcim platnosť 7-ročnej záruky predanej žalobcom žalovanej a zároveň uvedeného do prevádzky dňa 16.7.2004, keď žalobca zodpovedal žalovanej za vady predanej veci plynového ohrievača do 16.7.2006 v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, keď právne uzavrel, že dňa 29.5.2009 jednoznačne nedošlo k výmene vadnej veci v zmysle ustanovenia § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka za bezvadnú žalovanej. Samotná skutočnosť, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobca v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania žalovanej, ako sa k odvolaniu vyjadril žalobca, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a konštatuje správnosť jeho dôvodov. Považoval za potrebné dodať, že z odvolania žalovanej je zřejmé, že chce preniesť dôkazné

bremeno svojho dôkazného tvrdenia na žalobcu a stav, že žalobca nepreukázal skutočnosťou popierané, považuje za nedostatok rozhodnutia súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti sa zaoberal vyvrátiteľnými domnienkami a dôkazným bremenom s tým, že pokiaľ ide o služby alebo predaj v obchode platí vyvrátiteľná domnienka o tom, že dodávateľ služby alebo predajca poskytol zákazníkovi také bežné veci pri predaji ako sú vystavenie faktúry, fakturovanie, vystavenie záručného listu. Vo svojom odôvodnení sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej ohľadne vystavenia záručného listu, keď uviedol, že platí domnienka, že záručný list vystavený bol a žalovaná s podmienkami záruky bola oboznámená. Táto domnienka je vyvrátiteľná, pričom je na žalovanej, aby dôkazom tak urobila. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje podľa názoru dovolacieho súdu dostatočné skutkové a právne dôvody, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci dovolateľky a nemožno ho považovať za zrejme neodôvodnené a arbitrárne. Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie nie sú podľa názoru dovolacieho súdu rozporné alebo svojvoľné. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav ako ho ustálil súd prvého stupňa a stotožnil sa s jeho právnym názorom.

Žalovaná svoje dovolanie odôvodnila aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalovaná v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis,

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže ustanovenia § 237, § 238 ods. 1 až 3, § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nepripúšťajú, bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia z 20. júna 2011 k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 34,86 € čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky (t.j. 7,41 €)] predstavuje spolu 42,27 €. Nepriznal žalobcovi náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu a to prevzatie a príprava zastúpenia, keďže k prevzatiu a k príprave zastúpenia došlo pred súdmi nižších stupňov dňa 21.12.2009, za čo bola už súdmi nižších stupňov priznaná odmena.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová